

**Міністерство внутрішніх справ України
Харківський національний університет внутрішніх справ
Кафедра українознавства
Кафедра теорії та історії держави і права
Кафедра соціальних та економічних дисциплін
Кафедра соціально-гуманітарних дисциплін
Кафедра загальноправових дисциплін**

**ПРОГРАМА
II міжкафедрального круглого столу
«ПІЗНАЙ СЕБЕ»
(до 300-річного ювілею Г. С. Сковороди)**

**згідно з програмою Всеукраїнських Сковородинівських
навчань**

5 жовтня 2018 року

Харків – 2018

ДОПОВІДІ

ІДЕЯ ОСОБИСТОЇ СВЯТОСТІ У ГРИГОРІЯ СКОВОРОДИ ТА СЕРАФИМА САРОВСЬКОГО

ЧОРНИЙ Ігор Віталійович – завідувач кафедри українознавства факультету № 2 ХНУВС, доктор філологічних наук, професор

Постать Григорія Савича Сковороди унікальна для української історії як у значущості його духовного спадку, так і у людському вимірі. Мандрівний філософ, аскет, який зрікся світу, відмовившись від спокусливих пропозицій світської й духовної влади посісти «належне» його вченості та авторитетові місце, й обрав свій шлях до Царства Божого. Цей шлях базується на ідеї особистої святості, яка для Сковороди полягала у аскетизмі в умовах загалом мирського життя. Відмовившись від пропозиції стати ченцем, Сковорода фактично був ним, чинячи спротив миру, який намагався упіймати його. Ідеал філософа – мати веселим дух, спокійними думки й мирним серце, наслідком чого є світле, щасливе й блаженне життя. Близькими до ідей українського мудреця є думки щодо святості, праведного життя преподобного Серафима Саровського – молодшого сучасника Сковороди. Для того, щоб принести світло (святість) в душі інших людей, треба, насамперед, мати все це у собі. «Засвітись сам, - повчав Серафим Саровський, - і у твоєму саяві засвітяться тисячі».